

Arrest

nr. 60 408 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 6 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 september 2010 een asielaanvraag in. Hij vervoegde zijn echtgenote die reeds op 5 mei 2010 in België toekwam en diezelfde dag een asielaanvraag had ingediend.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 november 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U werkte sinds 2 jaar voor het Ministerie van Defensie. U moest regelmatig benzine en andere vracht vervoeren naar militaire basissen en kazernes op verschillende plaatsen in Armenië en voornamelijk in Nagorno-Karabach. Op 15 maart 2010 reed u met uw vrachtwagen naar Jabrail (Armenië). Toen u aankwam bij de militaire kazerne, werd u door twee Armeense vrijheidsstrijders (Fidai) gevraagd te wachten aangezien de hoofdmagazijnier niet aanwezig was. Na ongeveer 2 uur kwamen militairen u wakker maken. U vernam dat uw vrachtwagen gestolen was en u werd ervan beticht de wagen aan Azeri's te hebben verkocht. Er ontstond een handgemeen met de aanwezige soldaten en u slaagde erin te ontsnappen. U vluchtte naar uw peter in Jerevan, V.(...) G.(...), waar u tot 20 maart 2010 verbleef. Daarna besloot u zich aan te melden bij de chef van de militaire politie in uw dorp, Ghumri (Armenië). U werd er in een cel vastgehouden tot de daders van de diefstal van uw wagen werden gevonden. Nadat de daders, de twee vrijheidsstrijders die u hadden aangesproken bij uw aankomst op de basis in Jabrail, door u werden herkend, werden zij aangehouden. U kwam eind juli 2010 vrij, mits ondertekening van een uitreisverbod in afwachting van de rechtszaak. De chef van de militaire politie, Ashot Makhitairyan, raadde u aan om te vluchten omdat het voor u gevaarlijk kon worden als u een verklaring zou moeten afleggen tijdens de rechtszaak tegen de twee vrijheidsstrijders, die onder bescherming stonden van generaal Manwel Grigoryan. U verbleef nog enkele dagen thuis in Ghumri en besloot daarna naar uw peter te vertrekken in Jerevan, met de vraag of hij uw reis naar Europa wilde regelen. U verliet Armenië op 29 augustus 2010 en vloog via Tsjechië naar Frankrijk, van waaruit u met de wagen naar België werd gebracht en alwaar u uw zonen en uw echtgenote, H.(...) A.(...) (OV 6.623.649) vervoegde, die op 5 mei 2010 asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. U vroeg op 7 september 2010 asiel aan en bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië diende te verlaten omdat u problemen dreigde te krijgen met de Fidai, vrijwillige soldaten die bescherming zouden genieten van generaal Manwel Grigoryan (CGVS p.8). U bent er echter niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vuchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Fidai, met wie u vreesde problemen te zullen krijgen bij uw terugkeer naar Armenië, niet meer bestaat als paramilitaire organisatie en dat ze in de loop van de oorlog geleidelijk is opgegaan in de reguliere strijdkrachten van Armenië en Nagorno-Karabach. Hoewel verschillende oud-Fidai nog prominent aanwezig zouden zijn in de Armeense en Karabachse politiek of het zakenleven, zouden de Fidai als groep geen rol van betekenis meer spelen. Bijgevolg blijkt dan ook niet dat u zich hieromtrent kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Bovendien hebt u uw asielaanvraag niet aannemelijk weten te maken. Zo dient eerst en vooral gewezen te worden op het feit dat u ter staving van de door u aangehaalde problemen geen enkel begin van bewijs kon voorleggen. Zo stelde u dat u al sinds 2 jaar bij het ministerie van Defensie zou werken, maar u kon dit met geen enkel document aantonen. Uw werkboekje en uw werkbadge zouden zich volgens u nog bij u thuis in Armenië bevinden (CGVS p.6 en 10). Volgens de verklaringen van uw echtgenote zou u echter nooit een werkbadge gehad hebben en zou uw werkboekje zich in de fabriek bevinden waar u tewerkgesteld was (CGVS Anzhelika p.6). U beweerde verder dat u in een cel bij de militaire politie werd vastgehouden van 20 maart 2010 tot eind juli 2010, dat u officieel in verdenking werd gesteld van diefstal en ook officieel werd vrijgesproken (CGVS p.4-5). Ook hiervan ontbreekt het u aan elk bewijs. U beweerde immers hiervan nooit enig document gekregen te hebben (CGVS p.8). U zou van de twee beschuldigde vrijheidsstrijders nog een opgerold papiertje hebben gekregen in de cel waarop stond geschreven dat u zou vermoord worden als u een verklaring tegen hen zou afleggen, maar ook dit kon u ter staving niet meer voorleggen tijdens het gehoor aangezien u het verscheurd en weggegooid zou hebben (CGVS p.8). Doordat u niet het minste bewijs of document kan neerleggen omtrent de door u aangehaalde feiten en problemen, wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnd.

Voorts dient wat de documenten betreft waarover u in Armenië nog zou beschikken, gewezen te worden op enkele discrepanties binnen uw verklaringen voor het CGVS, die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten. Zo ontkende u eerst, toen u hiernaar specifiek werd gevraagd, dat u in Armenië nog documenten zou hebben in verband met uw problemen (CGVS p.8). Toen u nadien werd gevraagd of u geen afschrift had gekregen van het uitreisverbod, antwoordde u eerst ontkennend. Meteen daarna zei u dat u het niet had meegenomen. Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u in het laatste geval dan wel degelijk een afschrift van het uitreisverbod gekregen had, legde u uit dat u inderdaad een exemplaar van het uitreisverbod had gekregen, maar dat u het niet had meegenomen omdat u niet had gedacht dat het een belangrijk document was (CGVS p.8), wat geenszins als afdoende

verklaring aanvaard kan worden, aangezien dit uitreisverbod rechtstreeks in verband staat met de door u aangehaalde problemen. Vervolgens, geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, waarin u liet verstaan dat er in Armenië geen documenten meer zouden zijn in verband met uw problemen (CGVS p.6 en 8), wierp u ter verdediging op dat u dat uitreisverbod niet als een echt document beschouwde (CGVS p.9) wat weinig overtuigend is. Toen u opnieuw gevraagd werd of het afschrift van het uitreisverbod zich nog in Armenië bevindt, beweerde u opeens dat u het hebt verscheurd en weggegooid (CGVS p.9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat dit document nog thuis lag, paste u uw verklaringen wederom aan en zei u dat het niet om het afschrift van het uitreisverbod ging dat nog thuis zou liggen, maar dat u uw rijbewijs bedoelde dat in uw wagen was blijven liggen. U stelde opnieuw dat er geen documenten in verband met uw problemen meer thuis lagen. Gevraagd om wat verduidelijking, zei u dat u het niet meer wist en dat het u ook niet interesseerde, omdat u enkel nog dacht aan vluchten (CGVS p.9). Door deze tegenstrijdige, vage en uiterst verwarrende verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, namelijk uw Armeens paspoort. U beweerde dat u uw paspoort niet hebt teruggekregen van de smokkelaars bij uw aankomst in België (CGVS p.7). Het is echter, gelet op het uitreisverbod dat u beweerde gekregen te hebben, op zijn minst merkwaardig te noemen dat u blijkbaar zonder enig probleem een visum hebt kunnen verkrijgen om het land uit te reizen en op de luchthaven in Jerevan zonder enig probleem de douane bent kunnen passeren met uw eigen Armeens paspoort (CGVS p. 6-7, 9). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, met name uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw echtgenote, kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten, dewelke hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, H.(...) A.(...) (OV 6.623.649), besloten werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Uw echtgenoot, H.(...) S.(...) (OV 6.623.649), werkte als chauffeur voor het Ministerie van Defensie. Hij moest regelmatig benzine en andere vracht vervoeren naar militaire basissen en kazernes op verschillende plaatsen in Armenië en voornamelijk in Nagorno-Karabach. Op 15 maart 2010 reed hij met zijn vrachtwagen naar Jabrail (Armenië). Hij kwam niet terug naar huis. Op 16 maart 2010, 's avonds, vielen drie mannen bij u binnen, waaronder één in uniform en twee in burger. Zij deden een huiszoeking bij u en vroegen om al uw documenten en geld op tafel te leggen. Vervolgens namen ze alle documenten mee, waaronder uw paspoort en dat van uw zoon, en de geboorteaktes van uw andere kinderen. Op 19 maart 2010 werd uw oudste zoon meegenomen voor ondervraging. Drie dagen later kwam hij terug thuis, nam wat geld en vertrok. U vernam later dat hij naar Rusland was gegaan. Zelf ging u naar het Ministerie van Defensie om te vragen wat er aan de hand was. U vernam er dat uw echtgenoot krijgsgevangen werd genomen door Azeri's en dat hij een landverrader was. Hij zou informatie doorgegeven hebben aan Azeri's. De mannen kwamen bijna elke dag langs bij u thuis, maar u deed de poort niet open. Op een dag schoten zij uw hond dood. Op 15 april 2010 vertrok u naar het dorp Toros (Armenië), waar u bij de tante van uw man verbleef. Z.(...), de neef van uw man, regelde uw vertrek uit Armenië. U verliet Armenië op 29 april 2010 via Georgië richting België, waar u op 5 mei 2010 asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot H.(...) S.(...) (OV 6.623.649) baseert. Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië diende te verlaten omdat u problemen dreigde te krijgen met de Fidaï, vrijwillige soldaten die bescherming zouden genieten van generaal Manwel Grigoryan (CGVS p.8). U bent er echter niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vuchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Fidaï, met wie u vreesde problemen te zullen krijgen bij uw terugkeer naar Armenië, niet meer bestaat als paramilitaire organisatie en dat ze in de loop van de oorlog geleidelijk is opgegaan in de reguliere strijdkrachten van Armenië en Nagorno-Karabach. Hoewel verschillende oud-Fidaï nog prominent aanwezig zouden zijn in de Armeense en Karabachse politiek of het zakenleven, zouden de Fidaï als groep geen rol van betekenis meer spelen. Bijgevolg blijkt dan ook niet dat u zich hieromtrent kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Bovendien hebt u uw asielrelaas niet aannemelijk weten te maken. Zo dient eerst en vooral gewezen te worden op het feit dat u ter staving van de door u aangehaalde problemen geen enkel begin van bewijs kon voorleggen. Zo stelde u dat u al sinds 2 jaar bij het ministerie van Defensie zou werken, maar u kon dit met geen enkel document aantonen. Uw werkboekje en uw werkbadge zouden zich volgens u nog bij u thuis in Armenië bevinden (CGVS p.6 en 10). Volgens de verklaringen van uw echtgenote zou u echter nooit een werkbadge gehad hebben en zou uw werkboekje zich in de fabriek bevinden waar u tewerkgesteld was (CGVS Anzhelika p.6). U beweerde verder dat u in een cel bij de militaire politie werd vastgehouden van 20 maart 2010 tot eind juli 2010, dat u officieel in verdenking werd gesteld van diefstal en ook officieel werd vrijgesproken (CGVS p.4-5). Ook hiervan ontbreekt het u aan elk bewijs. U beweerde immers hiervan nooit enig document gekregen te hebben (CGVS p.8). U zou van de twee beschuldigde vrijheidsstrijders nog een opgerold papiertje hebben gekregen in de cel waarop stond geschreven dat u zou vermoord worden als u een verklaring tegen hen zou afleggen, maar ook dit kon u ter staving niet meer voorleggen tijdens het gehoor aangezien u het verscheurd en weggegooid zou hebben (CGVS p.8). Doordat u niet het minste bewijs of document kan neerleggen omtrent de door u aangehaalde feiten en problemen, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Voorts dient wat de documenten betreft waarover u in Armenië nog zou beschikken, gewezen te worden op enkele discrepanties binnen uw verklaringen voor het CGVS, die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten. Zo ontkende u eerst, toen u hiernaar specifiek werd gevraagd, dat u in Armenië nog documenten zou hebben in verband met uw problemen (CGVS p.8). Toen u nadien werd gevraagd of u geen afschrift had gekregen van het uitreisverbod, antwoordde u eerst ontkennend. Meteen daarna zei u dat u het niet had meegenomen. Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u in het laatste geval dan wel degelijk een afschrift van het uitreisverbod gekregen had, legde u uit dat u inderdaad een exemplaar van het uitreisverbod had gekregen, maar dat u het niet had meegenomen omdat u niet had gedacht dat het een belangrijk document was (CGVS p.8), wat geenszins als afdoende verklaring aanvaard kan worden, aangezien dit uitreisverbod rechtstreeks in verband staat met de door u aangehaalde problemen. Vervolgens, geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, waarin u liet verstaan dat er in Armenië geen documenten meer zouden zijn in verband met uw problemen (CGVS p.6 en 8), wierp u ter verdediging op dat u dat uitreisverbod niet als een echt document beschouwde (CGVS p.9) wat weinig overtuigend is. Toen u opnieuw gevraagd werd of het afschrift van het uitreisverbod zich nog in Armenië bevindt, beweerde u opeens dat u het hebt verscheurd en weggegooid (CGVS p.9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat dit document nog thuis lag, paste u uw verklaringen wederom aan en zei u dat het niet om het afschrift van het uitreisverbod ging dat nog thuis zou liggen, maar dat u uw rijbewijs bedoelde dat in uw wagen was blijven liggen. U stelde opnieuw dat er geen documenten in verband met uw problemen meer thuis lagen. Gevraagd om wat verduidelijking, zei u dat u het niet meer wist en dat het u ook niet interesseerde, omdat u enkel nog dacht aan vluchten (CGVS p.9). Door deze tegenstrijdige, vage en uiterst verwarrende verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, namelijk uw Armeens paspoort. U beweerde dat u uw paspoort niet hebt teruggekregen van de smokkelaars bij uw aankomst in België (CGVS p.7). Het is echter, gelet op het uitreisverbod dat u beweerde gekregen te hebben, op zijn minst merkwaardig te noemen dat u blijkbaar zonder enig probleem een visum hebt kunnen verkrijgen om het land uit te reizen en op de luchthaven in Jerevan zonder enig probleem de douane bent kunnen passeren met uw eigen Armeens paspoort (CGVS p. 6-7, 9). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens

paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas en dat van uw echtgenoot wordt op bijkomende wijze ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden die ook binnen uw eigen verklaringen werden vastgesteld.

Zo beweerde u in eerste instantie tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat drie mannen 's avonds op 16 maart 2010 bij u binnenvielen en dat zij, na een huiszoeking verricht te hebben, al uw documenten meenamen (CGVS p.3). Op 19 maart 2010 zou u naar het Ministerie van Defensie gegaan zijn nadat uw zoon Patvakan meegenomen werd op 17 maart 2010. Hij zou drie dagen vastgehouden geweest zijn (CGVS p.4). Toen u enige tijd later nogmaals werd gevraagd wanneer uw zoon precies werd meegenomen, beweerde u dat dit op 19 maart 2010 gebeurde en dat hij op 23 maart 2010 terugkwam (CGVS p.7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, waarin u te kennen gaf dat uw zoon op 17 maart werd meegenomen, ontkende u dat u dat zou gezegd hebben (CGVS p.7), wat geen afdoende uitleg is waardoor deze tegenstrijdigheid blijft overeind staan. Toen u na het vaststellen van deze tegenstrijdigheid eveneens geconfronteerd werd met de verklaringen die u hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd in de vragenlijst voor het CGVS, en waarin u stelde dat de drie mannen al op 15 maart 2010 waren binnengevallen bij u thuis en dat ze uw zoon toen al hadden meegenomen voor ondervraging (vragenlijst DVZ vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5), zei u dat dit niet kon omdat uw man dan pas vertrokken was naar zijn werk. U opperde dat u de vraag misschien verkeerd begrepen had (CGVS p.7). Gezien er hieromtrent reeds een tegenstrijdigheid werd vastgesteld binnen uw verklaringen bij het CGVS, kan deze uitleg echter niet aanvaard worden. Toen u daarna bovendien geconfronteerd werd met het feit dat u in de vragenlijst bij DVZ ook betreffende de inbeslagname van uw documenten uiteenlopende verklaringen had afgelegd, namelijk dat deze op 17 maart 2010 werden meegenomen, en niet, zoals u op het CGVS stelde, op 16 maart, wierp u op dat u het zich zelfs niet meer herinnerde wat u toen had gezegd (CGVS p.7), wat geen afdoende uitleg is waardoor ook deze tegenstrijdigheid blijft bestaan.

Verder zijn uw verklaringen betreffende uw reisweg naar België en de voor u gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig. U beweerde namelijk dat er tijdens de reis een vals paspoort voor u werd gebruikt, maar u kon niet zeggen op welke naam dit paspoort werd aangemaakt of van welke nationaliteit dit paspoort was (CGVS p.5). Er zou u ook niets verteld geweest zijn over wat u moest doen of zeggen in geval van controle (CGVS p.5). U zou overigens één keer controle gehad hebben, maar u werd niet persoonlijk gecontroleerd en wist niet waar of aan welke grens deze controle precies plaats vond (CGVS p.5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strict individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u bovenstaande informatie niet kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij u absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de gegevens in het al dan niet vervalste paspoort dat werd gebruikt tijdens uw reis naar België. Bijgevolg is uw verklaring, volgens dewelke u niet op de hoogte zou zijn van de inhoud van het paspoort dat voor jullie tijdens de reis gebruikt werd, niet geloofwaardig. Gelet op deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid en gelet op de tegenstrijdige verklaringen die u over het in beslag nemen van uw documenten reeds aflegde (cfr. supra), ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, toch uw belangrijkste identiteitsdocument, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Bovendien is het weinig aannemelijk en wel heel toevallig dat men tijdens de huiszoeking gevraagd had om al uw documenten op tafel te leggen en dat deze volgens u ook allemaal werden meegenomen, inclusief uw paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, en zelfs een boekje om steun te krijgen na de aardbeving en sociale kaarten, terwijl u er ter staving van uw asielrelaas wel in slaagde uw eigen geboorteakte en uw huwelijksakte neer te leggen. Deze twee documenten zouden volgens u op een andere plaats gelegen hebben omdat ze normaal niet gebruikt werden (CGVS p. 8), wat weinig overtuigend is.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en aan uw asielrelaas en dat er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico

op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag, met name uw geboorteakte en uw huwelijksakte, kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in samenhang met de schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen dat zij volharden in hun gezegden. Volgens verzoeker is er een schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet indien het gebrek aan geloofwaardigheid ongegrond blijkt te zijn.

Verzoekers richten zich in de eerste plaats op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en op grond waarvan gesteld wordt dat de Fidaï niet langer actief zijn. Volgens verzoekers blijkt het Algemeen Ambtsbericht dat bepaalde personen nog steeds hoge posities bekleden in het zaken- en politieke leven. Verzoekers wijzen er tevens op dat uit ditzelfde ambtsbericht blijkt dat Manvel Grigorian, de persoon voor wie eerste verzoeker vrees koestert, wel effectief bestaat en een invloedrijk persoon is. Uit het Ambtsbericht kan niet rechtstreeks worden afgeleid dat Manvel Grigoryan tot de Fidaï behoorde, maar dit wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist. Verzoekers stippen echter aan dat uit het Ambtsbericht blijkt dat veel Fidaï momenteel actief zijn in de partij van Levon Ter Petrosyan waarvan ook Manvel Grigoryan lid is, zodat het betoog van eerste verzoeker niet zomaar als ongeloofwaardig kan worden afgedaan.

In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op het gebrek aan bewijsstukken. Met betrekking tot het werkboekje en de werkbadge verklaart eerste verzoeker de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote door het feit dat zijn echtgenote zijn werkbadge nooit heeft gezien omdat deze zich op het werk bevond. Eerste verzoeker bevestigt ook dat de documenten nog steeds thuis liggen. Zijn echtgenote verklaarde dat deze nog op het werk lagen aangezien dit zo was, maar eerste verzoeker is na zijn echtgenote uit Armenië vertrokken waardoor hij de enige is die hierover uitsluitsel kan geven. Eerste verzoeker benadrukt verder dat het dreigbriefje dat hij in de gevangenis heeft gekregen een bijzonder klein en verfrommeld document was dat hij heeft weggesmeten en stelt dat de bewijswaarde ervan bijzonder klein was aangezien het een louter handgeschreven, niet-officieel document was. Aangaande zijn uitreisverbod verwijst verzoeker integraal naar zijn verklaringen. Verzoeker beweert dat hij omwille van het feit dat het gehoor een zeer stresserende aangelegenheid was, zichzelf een aantal keer heeft tegengesproken. Hij wist niet goed meer wat hij met het afschrift van het uitreisverbod had gedaan. Eerste verzoeker geeft toe dat hij hieromtrent enkele onduidelijke verklaringen heeft afgelegd. Hij bevestigt dat hij het document inderdaad verscheurd heeft conform zijn laatste verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers citeren enkele paragrafen met betrekking tot de bewijslast en de bewijsvoering uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties. Eerste verzoeker stelt dat hij niet in staat is zijn vluchtverhaal met documenten te ondersteunen maar stelt dat de onduidelijkheid met betrekking tot zijn uitreisverbod niet tot gevolg kan hebben dat zijn verklaringen in hun geheel ongeloofwaardig worden geacht. Verzoeker besluit: *“Inderdaad lijkt er in casu geen reden te zijn om verzoeker m.b.t. zijn verklaringen het voordeel van de twijfel te gunnen.”*

In een derde middelonderdeel gaan verzoekers in op hun verklaringen betreffende de reisroute. Verzoekers betwisten de informatie waarnaar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst en stellen dat deze bewijzen nietszeggend zijn omdat het standaarddocument dat zich in het administratief dossier bevindt reeds dateert van 2006 zodat het geenszins zeker is dat de erin opgenomen informatie nog actueel is. Verzoekers wijzen erop dat de internetlinks in het document verwijzen naar de regelgeving in verband met de Schengenuitvoeringsovereenkomst enerzijds en een document van de Norwegian Refugee Council anderzijds waarin enkele anekdotes zijn opgenomen maar geenszins algemene uitspraken worden gedaan over de strengheid van de grenscontroles bij het binnenkomen van de Schengenzone. Het CEDOCA-document verwijst volgens verzoeker voor het

overige enkel naar telefoongesprekken die beweerdelijk zijn gevoerd met ambtenaren bij de controlediensten. Verzoekers stellen dat de inhoud van de telefoongesprekken niet controleerbaar is en dateert van 2005 en verzoekers zijn binnengekomen in 2009 en niets zegt dat de informatie uit 2005 nog steeds actueel was in 2009. Verzoekers wijzen er ten slotte op dat de reisroute niet determinerend is om vast te stellen of verzoekers als vluchteling kunnen worden erkend omdat het asielrelaas niet in verband staat met de afgelegde reisroute of hun verklaringen daaromtrent.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoekers zetten niet uiteen op welke wijze artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, dat de actoren van de vervolging en de bescherming, de modaliteiten van de bescherming en het zogenaamd intern vluchtalternatief beschrijft, geschonden is.

2.3. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker is gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de Fidaï, met wie eerste verzoeker problemen dreigde te krijgen, als groep heden ten dage geen rol van betekenis meer spelen. Daarnaast heeft eerste verzoeker geen enkel begin van bewijs kunnen voorleggen van zijn tewerkstelling bij defensie, noch van zijn vasthouding of van de schriftelijke bedreiging die tegen hem werd geuit. Eerste verzoeker legde bovendien allerhande tegenstrijdige verklaringen af over de stukken waarover hij in Armenië nog zou beschikken. Ten slotte blijkt eerste verzoeker zijn asielrelaas niet te kunnen ondersteunen met zijn Armeens paspoort, het belangrijkste identiteitsdocument. De tweede bestreden beslissing is gemotiveerd door een verwijzing naar de beslissing die werd genomen ten aanzien van eerste verzoeker en door de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van tweede verzoekster omtrent haar reisweg en de gebruikte reisdocumenten.

2.4. Door op basis van de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd te benadrukken dat de Fidaï nog steeds hoge posities bekleden en dat Manvel Grigoryan een invloedrijk persoon is, doen verzoekers geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal op grond van diezelfde informatie dat de Fidaï als groep niet langer actief zijn. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat hij in 2010 nog problemen kende met Fidaï-leden die volgens verzoeker een vrijwillige eenheid vormen onder generaal Manvel Grigoryan (stuk 4, gehoorverslag H.S. CGVS 04/11/2010, p. 8). Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielrelaas kan staven met een begin van bewijs of minstens coherente verklaringen aflegt in geval van het ontbreken van enig begin

van bewijs. Aangezien verzoekers hun asielaanvraag situeren in de sfeer van het werk van eerste verzoeker, mag van hen worden verwacht dat zij hierover bepaalde documenten kunnen neerleggen. Eerste verzoeker deelt in het verzoekschrift mee dat de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de werkbadge van eerste verzoeker te wijten is aan het feit dat zijn echtgenote zijn werkbadge nooit heeft gezien. Nochtans blijkt uit het gehoorverslag van tweede verzoekster niet dat zij onzeker is over de vraag of haar echtgenoot een werkbadge had, maar ontkende zij dit meermaals én uitdrukkelijk (stuk 4 gehoorverslag H.A. CGVS 04/11/2010, p. 6). Deze vreemde gang van zaken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bewering van verzoeker dat hij voor het Ministerie van Defensie zou hebben gewerkt. Door met betrekking tot zijn werkboekje zijn versie te herhalen en te herbevestigen dat zijn werkboekje thuis ligt (stuk 4, gehoorverslag H.S. CGVS 04/11/2010, p. 10) blijft de tegenstrijdigheid met de versie van zijn echtgenote (stuk 4, gehoorverslag H.A. CGVS 04/11/2010, p. 6) bestaan, die beweerde dat de stukken op het werk lagen. *A posteriori* trachten verzoekers deze tegenstrijdigheid te verklaren door het feit dat eerste verzoeker later dan zijn echtgenote uit Armenië is vertrokken. Wanneer de versie van eerste verzoeker correct zou zijn, ziet de Raad echter niet in waarom hij er tot op heden nog niet in geslaagd zou zijn deze stukken in zijn bezit te krijgen, eventueel via de contacten met zijn partner in Jerevan (stuk 4, gehoorverslag H.S. CGVS 04/11/2010, p. 2) en aan de asielinstanties voor te leggen. Verzoekers slagen er in elk geval niet in de tewerkstellings situatie van eerste verzoeker, wat een essentieel gegeven uitmaakt in het kader van hun asielaanvraag, aannemelijk te maken.

2.7. Verzoekers minimaliseren zelf de bewijswaarde van het dreigbriefje dat eerste verzoeker in de gevangenis had ontvangen en geeft toe dat hij enkele onduidelijke verklaringen heeft afgelegd over het uitreisverbod dat hij heeft verscheurd. Verzoekers bevestigen hiermee eerder de vaststelling van het gebrek van elk begin van bewijs dan deze te ontcrachten. Waar eerste verzoeker verwijst naar de stress die hij ervoer tijdens het gehoor, wijst de Raad erop dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat eerste verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Op grond van het betoog over de bewijsvoering aan de hand van de Proceduregids van de Verenigde Naties kan eventueel worden aanvaard dat verzoekers geen documenten ter staving van hun aanvraag kunnen neerleggen, maar zoals eerder gesteld, ontslaat dit hen niet van hun plicht om in dat geval geloofwaardige verklaringen af te leggen, wat in casu niet gebeurd is, waardoor er inderdaad geen reden is hen het voordeel van de twijfel te gunnen. De Raad wenst nogmaals te benadrukken dat stavingsstukken, onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit, in de mate van het mogelijke moeten worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoekers brengen echter niets in tegen het motief van de bestreden beslissingen waarin gesteld wordt dat zij hun belangrijkste identiteitsdocument, met name hun Armeens paspoort niet hebben neergelegd. Dit verzuim doet ernstig afbreuk aan hun algemene geloofwaardigheid.

2.8. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoekers betwisten de correctheid en de actualiteit van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier is toegevoegd. Hun blote bewering dat de informatie te vaag en verouderd is vormt geen objectief bewijs dat toelaat te besluiten dat het inderdaad mogelijk is per vliegtuig of met een wagen een Schengenbuitengrens over te steken zonder individuele controle zoals verzoekers beweren (stuk 4, gehoorverslag CGVS H.S., p. 6; stuk 4, gehoorverslag CGVS H.A., p. 5). De Raad wijst erop dat de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen omtrent de reisroute niet determinerend zijn, maar in samenhang met de overige hierboven weergegeven argumenten aanleiding geven tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN